

[Knud Damgaard]

I det omfang, og jeg vil godt understrege: i det omfang staten skal medvirke hertil, vil forligspartierne ved deres stillingtagen kunne demonstrere deres faktiske gode vilje til at opnå et rimeligt forhandlingsklima omkring den langsigtede boligpolitik. Når det gælder nybyggeriet, er det først og fremmest antal og finansieringsgrundlag, der påkalder sig opmærksomhed. De 40.000 boliger, som har været målet hidtil, vil formentlig også fremover være et rimeligt gennemsnitstal. Omfanget vil dog i høj grad være bestemt af det tempo, vi vælger at anlægge i den byfornyelsesudvikling, vi står over for.

Skal man opnå en rimelig modernisering og fornyelse af de boligklimatiske forhold, vil man utvivlsomt komme til at reducere antallet af lejligheder gennem sammenlægning af de små lejligheder i den gamle boligmasse. Det kræver naturligvis, at vi i nybyggeriet tager hensyn til det, når vi fastlægger antallet af boliger.

Finansieringsmæssigt er løsningen af disse opgaver et problem, der er underkastet en aktuel debat. Fra mange sider forstærkes kravene om, at staten påtager sig større forpligtelser, når det gælder finansiering. Fra socialdemokratisk side vil vi arbejde for at sikre, at den fremtidige lighed mellem ejer og lejer gennem et ensartet finansieringsgrundlag for ejer- og lejerboligen kan sikres. Det vil selv sagt medføre, at der stræbes efter ensartede støtteordninger for begge boligtyper. Vi håber på, at det trods de øgede krav til finansiering af byfornyelse og de generelle forbedringer af den gamle boligmasse vil være muligt at gennemføre en sådan ensartet finansierings- og subsidieordning.

Selv om det må hilses med tilfredshed, og det mener jeg bør understreges, at flere og flere anerkender den finansieringsordning, vi skabte i 1975, som værende af stor betydning for nedbringelsen af lejen i det nyeste almennyttige byggeri, så må vi nok erkende, at der er grund til også at se på dette grundlags holdbarhed. Hvis det nemlig skal være muligt at opnå et tilfredsstillende huslejeniveau i nybyggeriet, så bliver det under alle omstændigheder nødvendigt at forbedre det finansieringsgrundlag, der blev lagt i 1975. Et nyt finansieringsgrundlag må altså også overvejes og ses i lyset af, at vi skal og må have det gamle forbedret.

Fra socialdemokratisk side vil vi, hvis den nuværende struktur skal fastholdes, i så fald sige mod at nå op på en betydelig større grundkapital til nybyggeriet, end vi har i dag. Og vi vil arbejde for, at Landsbyggefondens andel gennem lejeforhøjelser i den gamle almennyttige boligmasse deles sådan, at halvdelen går til hjælp til den tiltrængte modernisering også i disse ældre boliger. Den større støtte må man så se om man eventuelt kan fremskaffe gennem forøgelse af de bidrag, der i dag ydes fra stat, kommuners og nyindflyttede lejeres side.

Byfornyelsen vil bl. a. kræve en udbygning af den lovgivning, der gælder for sanering. Vi vil stræbe efter i en sådan lovgivning at inddrage det samlede kompleks af de vilkår, der gælder for sanering, brandsikring m. v. Lejelovens almindelige bestemmelser i forhold til byfornyelsesproblematikken bør tages op til overvejelse og naturligvis ændres, så de kan beskytte lejerne over for sådanne urimelige vilkår, som byfornyelsestempo og -omfang vil kunne føre med sig. I den forbindelse må man naturligvis heller ikke glemme, at boligsikring og tilskudslove må tages op til fornyet drøftelse.

Det vil være rimeligt at lade en lovgivning om byfornylesvilkårene indgå i de langsigtede boligforhandlinger. Det kan vi gøre med så meget større grund, som vi i den gældende saneringslov fra 1969 i virkeligheden i alt det væsentlige har grundlaget for at etablere en byfornyelsespolitik. Det glæder mig derfor meget, at ministeren i sin tale i dag gik ind for at undersøge, om det er muligt at fremskaffe nye midler, som kan bruges under saneringslovens vilkår. Hvis der er økonomiske muligheder for det, kan vi konstatere samtidig, at der næppe er noget område, som giver mere beskæftigelse og hurtig beskæftigelse, end netop midler der anvendes i denne forbindelse.

Ja, der bliver nok at se til her i folketinget, hvad angår boligsektoren. Løsningen af de akutte problemer trænger sig stærkt på og kræver god vilje hos partierne. Fastlæggelsen af den fremtidige boligpolitikks vilkår må nu snarest lægges frem til forhandling mellem partierne. Socialdemokratiet vil gå ind i disse forhandlinger med ønsket om at nå resultater, men også med visheden om, at det vil tjene folkestyret dårligt, hvis de resultater, vi kommer frem til, tilsidesætter de manges be-